

[Ole Bjørn Kraft.]

eller fornægte en eneste Kendsgerning, som det er af Betydning for hele det danske Folk at faa Besked om. Vi vilde kun daarligt opfylde vore Pligter som Folkerepræsentanter, hvis vi søgte at skjule eller paa urigtigt Grundlag formindske de Farer, der er til Stede, og derved give Befolkningen en falsk Tryghed, som den maaske en Dag vilde komme til at betale dyrt. Men paa den anden Side — og her er vi unægtelig i et vist Modsætningsforhold til vor Modpart — mener vi os ikke paa nogen Maade berettigede til overdrevne Skildringer, til falske Skræmmebilleder, der kan bidrage til at hindre Folket i at tilegne sig en virkelig objektiv Bedømmelse og dermed maaske forlede det til at fatte overlede Beslutninger, Beslutninger, som ikke har nogen Grund i Virkeligheden, og som kan blive lige saa skæbnesvangre for Befolkningen, som det vilde være, hvis man letsindigt undervurderede de Farer, som virkelig er til Stede. For at sige det stærkt, højtideligt, saa er det Sandheden og kun Sandheden, vi stræber efter. Den kan, som J. C. Christensen en Gang har sagt i et personligt Forhold, gøre os alle nok.

Naar man fra socialdemokratisk Side taler om disse Spørgsmaal, er det i første Række Civilbefolkningens Skæbne, man beskæftiger sig med, og man argumenterer for det meste, som om det var noget ganske nyt, at Civilbefolkningen kunde blive ramt af Krigens Virkninger, Krigens Følger. Det er jo urigtigt. De fleste Krige har ogsaa ramt den civile Befolkning i større eller mindre Grad, og i Særdeleshed den sidste store Krig gjorde det jo i overordentlig høj Grad. Der foreligger tilstrækkelig mange klare og tragiske Vidnesbyrd om, hvilke Lidelser Blokaden overfor Centralmagterne paaførte disse Landes civile Befolkning. Men det er paa den anden Side naturligvis rigtigt, at Flyvevæsenets stærke Udvikling har skærpet og udvidet Mulighederne for, at Civilbefolkningen kan blive direkte inddraget i Krigens Virkninger, derved at Hær og Flaade ikke længere yder det samme Værn som tidligere mod fjendtlige Kræfters Virksomhed paa Landomraadet bag Fronterne og Minespærringerne. Verdenskrigens Erfaringer og de Kendsgerninger, der foreligger om Flyvevæsenets Udvikling siden Verdenskrigen, rejser her en Række Problemer af en anden Karakter end tidligere, Problemer, som vi ikke benægter Tilstedeværelsen af, og hvis Løsning vi ikke agter at skubbe fra os. Naar Socialdemokraterne behandler disse Spørgsmaal, saa gør de det

for det meste ud fra et Grundsyn, som vi ikke kan dele, og som er mere agitatorisk, end det er virkelighedserkendende, idet de paa Forhaand gaar ud fra som noget givet, at det maa betragtes som en fysisk Umulighed i Almindelighed og for os i Særdeleshed i nogenlunde rimelig Udstrækning at tilvejebringe et Værn, der kan hindre et saadant Angreb, at tilvejebringe en Beskyttelse, der kan umuliggøre Masseødelæggelser af Liv og materielle Goder. Ved straks at indtage dette agitatoriske Standpunkt forlader Partiet jo en objektiv Bedømmelse og indtager i Virkeligheden et Standpunkt, der ikke kan begrundes med Henvisning til foreliggende Kendsgerninger. Jeg haaber i min Tale at kunne paavise, at dette Standpunkt er usagligt, kun agitatorisk indstillet, at det giver et Vrængebillede af de foreliggende Forhold. Og vil man nu se hen til Følgerne af dette Standpunkts Gennemførelse, denne Opgivelse af ethvert Forsøg paa at forsvare sig, saa vil det vise sig, at den civile Befolkning, som det hævder at tjene, vil komme til at lide alvorligere og mere dybt indgribende Skader, end hvis man havde undladt at indtage dette agitatoriske Standpunkt og nøjedes med de Kendsgerninger, som foreligger i denne alvorlige Sag.

Jeg vil gerne til Indledning af min Bevisførelse gøre den mere principielle Bemærkning, at det her omtalte socialdemokratiske Standpunkt, at det paa Forhaand er givet, at Flyvevaabenet som Angrebsvaaben altid vil være Forsvaret overlegent og derfor altid vil kunne gennemføre sin Hensigt, Ødelæggelse af Byer, Drab af Mennesker, Ødelæggelse af materielle Goder, er et ganske uhistorisk Standpunkt. Den Paastand strider mod enhver Erfaring. Det er derimod en historisk Kendsgerning, som kan belægges med utallige Eksempler lige fra Aleksander den Stores Dage til vore, at et nyt Angrebsvaaben steds har fremkaldt et Forsvarsvaaben, og at Kampen mellem Angrebsvaabenet og Forsvarsvaabenet er blevet fortsat lige til det Øjeblik, da de er hinanden jævnbyrdige, og den Kendsgerning er allerede i Færd med at udfolde sig for vore Øjne. For Flyvevaabenets Vedkommende kan man allerede konstatere, at Forsvarsvaabenet ergodt paa Vej til at naa op paa Højde med Angrebsvaabenet. Allerede nu hævder militære Ekspertter — og man tillægger maaske, at jeg tillægger deres Udtalelser større Vægt end selv den mest fremragende socialdemokratiske Partisekretærs —, at Luftværnsartilleriet allerede i Dag maa betegnes som jævnbyrdigt med